

KREKOVA BANKA d.d.

DA BO DENAR V SLUŽBI ČLOVEKA

LETO 1

ŠTEVILKA 4

TUJCI KROJILI USODO ŠOŠTANJA

Pogled na minula desetletja pokaže, da so našo usodo pravzaprav krojili ljudje od drugod. Tako jim je uspelo preseliti sedež občine iz Šoštanja v Velenje. Spodkopati in potopiti so hoteli pol Šoštanja in Metleče, omejili so zazidalna območja in uspelo jim je, da se je mnogo Šoštanjčanov zato odselilo predvsem v Velenje. Poleg tega so domačini relativno težko dobili zaposlitev oz. so bila izven Šoštanja bolj zapeljiva delovna mesta.

Posledice so vidne povsod. Na področju športa lahko rečemo, da danes ekipa Polzele predstavlja približno isto, kot so pred leti pomenili pri nas košarka, roketni in nogomet. A važnejše od slave je, da smo lahko skoraj vsak konec tedna šli na to ali ono pomembno tekmo, kjer smo se kot gledalci in navijači ponosno poistovetili s tekmovalci, ki so zastopali naš kraj.

S kulturo se dogaja podobno. Če danes pišete KUDu Svoboda, dobite pošto nazaj z uradnim poštnim žigom, na katerem piše "naslovnik neznan"! Človeku se para srce. Kaj smo morali (celo s samopriskom) zgraditi namesto kapitalnega Doma svobode ob nekdanji farni cerkvi? Po načelu vzemi ali pusti so nam vsilili nekakšno nefunkcionalno skropucalo, ki še zdaleč ne more nadomestiti nekdanjega doma kulture, ki ga mnogi starejši Šoštanjčani in tudi drugi še vedno nosimo v sreih.

Nekateri smo kljub takšnemu in drugačnemu zamiranju življenja v Šoštanju

vztrajali in se veselimo nove priložnosti, ki jo je Šoštanj dobil z novo občino. Nekateri težko prenašajo, da je ta priložnost pospremljena tudi z zamenjavo ljudi v vodilni garnituri mesta Šoštanj. S hvaljenjem, kaj vse se je za Šoštanj postorilo v preteklosti, ne bo veliko uspeha. Na eni strani je dejstvo, da smo pravzaprav več izgubili, kot pridobili, po drugi strani pa je več kot očitno, da so zadnji uspehi in hvala bolj posledica predvoline kampanije kot načrtne skrbi za Šoštanj, ki se je postopno degradiral celih petdeset let. Nenazadnje smo morali iz samopriskevka plačevati tudi za takšne objekte, ki bi jih moral plačati tisti, ki jih uničuje. Naj se vrnem k domu kulture, ki ga je porušil rudnik, prizidek k novemu domu kulture pa smo morali plačevati Šoštanjčani iz samopriskevka. Kam pa je šel denar od bivšega kulturnega doma?

Na koncu znanega pisma novemu občinskemu vodstvu, je Svet KS Šoštanj na koncu posmehljivo zapisal: "Pa srečno in uspešno spoštovani, smehljajte se, jutri bo slabše!"

S tem stavkom bi se lahko celo strinjal, saj je tisti, ki ga je zapisal, pobral vso smetano preteklosti ali pa mu je ušla iz rok. Ostala je samo sirotka pa bo zato morebiti jutri slabše. Toda kljub temu ne bomo vrgli puške v koruzo. Če so eni vodili politiko celih petdeset let, jo bomo drugi poizkušali naslednjih petdeset. Verjamemo pa, da bomo kljub porodnim krčem spravili mesto Šoštanj na njegovo prvo mesto v petdesetih letih!

Ivan Ojsteršek

KREKOVA BANKA - KAJ PONUJA?

Občani lahko v Krekovi banki d.d.:

- odprete hranilno knjižico za tolarško ali devizno varčevanje,
- odprete tekoči račun, s katerim lahko brez provizije dvigujete denar tudi na vseh poštah v Sloveniji,
- odprete žiro račun, preko katerega lahko plačujete svoje obveznosti,
- vežete tolarški ali devizni depozit (tolarski depozit je lahko vezan tudi z devizno klavzulo),
- uredite vse za pridobitev plačilne

- kartice Eurocard in Magna,
- poslujete s tujino,
- oddate svoje certifikate,
- kupite ali prodate delnice Krekove banke d.d. (vrednost delnic se je od konca leta 1993 do konca leta 1994 povečala za 30,2%),
- najamete potrošniška posojila z ugodno obrestno mero in ročnostjo vračila.

V kratkem boste lahko s čekovno kartico Krekove banke d.d. uporabljali tudi bankomate Nove ljubljanske banke d.d.

O B Č I N E L I S T Š O Š T A N J

Uvodnik

Razmere v občini se postopno umirjajo. Tudi naš List postaja vse bolj pester časopis. Naročila prihajajo, tudi prva plačila polnočin in seveda tudi kritike. Ono jutro je zazvonil telefon in brez da bi se predstavil, (kaj bi se predstavljal, saj že poznamo njegov glas), je g. Viktor Kojca zgoščeno povedal približno naslednje: *kdor hoče pisati in delati za sedanjost in prihodnost, ta mora poznati zgodovino in kdor piše o drugih, se mora zavedati svojih korienin.*

Dal nam je vedeti, da bo nekaj časa še trpel porodne krče in toleriral napake v našem časopisu, potem pa bo vrag odnesel šalo in bo udaril z vsemi kanoni, če ne, je še pribil, boste postali takšni, kot je Naš čas! Ker imam o Našem času zagrenjeno mnenje, me je resno zaskrbelo. Vsi izgovori so bili prazni, vem. Napake so, od Solferina do kraljevine SHS, da o datumih ne govorim. To bomo seveda popravili.

Naslednji dan sem ga obiskal na njegovem domu, v bolniški postelji, obdanega s knjigami, papirji, slikami, kipi, "šaro vsake vrste" in seveda gostobesednostjo. Pod pazduho sem nesel vse tri številke Lista, (saj ne boste verjeli, naš računalnik je g. Viktorja Kojca "požrl" s spiska naročnikov), po pošti jih namreč še ni prejel.

Želimo, da bi vsak bralec in vsak občan občine Šoštanj našel v Listu nekaj zase, zato pa potrebujemo vaše ideje, kritike in predvsem vestne sodelavce. V rubriki KAJ KDAJ KJE brezplačno obveščajte občane o prireditvah, ki jih prirejate! Vabimo vse ambiciozne in vse, ki poznajo zgodovino naših krajev ter vse, ki bi radi pisali o sedanjosti, da skupaj popišemo ta novi list Šoštanja, optimističnega Šoštanja na pragu novega prebujenja. Tudi honorarji bodo, čeprav jih zaenkrat še ni in kljub temu mnoge že skrbi, koliko da smo zaslužili s časopisom!

PerE

Dopisujte v List
občine Šoštanj

NAPOVEDNIK

■ stran 3

Spominska slovesnost na Goricah

Odkritje obeležja po vojni pobitim Šoštanjčanom

■ stran 2

Tresenje tal v Šoštanju

Opazovanje seizmičnih dogodkov

■ strani 6 in 8

Pot je končana, začenja se nova

Slovo od osnovnošolskih klopi

ČETRTEK, 20. JULIJ 1995

CENA 100 SIT

DAN DRŽAVNOSTI

Dvig občinske zastave

Kljub slabemu vremenu je 24. junij 1995 v Šoštanju minil nad vse slovesno. Šoštanjčani so Dan državnosti zaznamovali s predstavitvijo novih prostorov glasbene šole in s prireditvijo ob prvem dvigu zastave občine Šoštanj. Zastavo so v svečani paradi, za godbo, mažoretkami in kočijo, pred občinsko zgradbo prinesli predstavniki gasilcev, športnikov, ribičev, tabornikov, lovcev in planincev - čla-

ni najaktivnejših organizacij v Šoštanju, ki mu vse leto dajejo utrip. Organizacijo proslave je izvedlo Turistično društvo, za tehnične zadeve pa je poskrbelo Gasilsko društvo.

Župan občine je v slavnostnem govoru na kratko orisal korake osamosvajanja Slovenije in poudaril, da čaka podoben proces tudi občino Šoštanj, zato je v občini potrebna sloga in ne metanje polen pod noge.

Nato je v zadnjih trenutkih brez dežja ob zvokih državne himne stotnik slovenske TO Tomaž Ročnik iz Zavedenj, ki je bil vodja čete za ognjeno podporo v bojih pri Dravogradu v junjski vojni

za osamosvojitve Slovenije leta 1991 dvignil zastavo občine, ki je ponosno zaplapolala pred občinsko hišo.

PerE

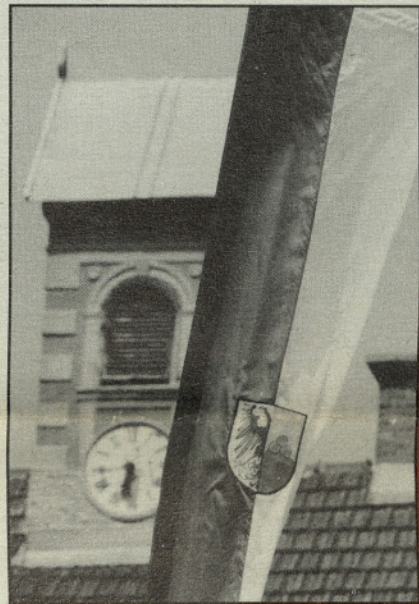
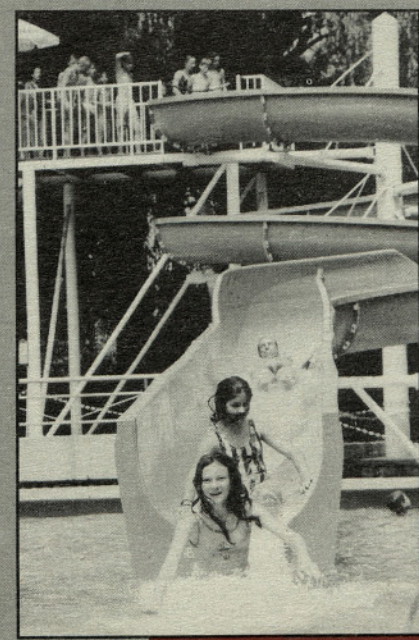

FOTO: PETER MARINŠEK

S K O K V S V E Ź I N O

Poletje je tu, z njim pa tudi želje po osvežitvah. V Šoštanju smo željno čakali na prve vroče dni in jih dočakali. Po ugibanjih, ali bo bazen odprt ali ne, nas je upravitelj prijetno presenetil in v rekordnem času uredil in usposobil kopališče. Tako se mlečnopolni kopalci že veselo nastavljajo prijetnim sončnim žarkom in se tako pripravljajo na morska doživetja z verjetno dosti nižjimi cenami, kot so na našem bazenu.

L I S T

GORICE NAD ŠOŠTANJEM SKRIVAJO GROBOVE PO VOJNI POBITIH

Nasilna izguba življenja, še zlasti po končani 2. svetovni vojni, je globoko prizadela človekovo dostojanstvo in kar petdeset let so starejši Šoštanjčani nosili v sebi te pojvne grozote, še posebej tisti, ki so te ljudi poznali, ki so bili njihovi sosede, celo sorodniki.

Na severnem predelu Šoštanja, tam okoli opuščene vodnega rezervoarja, na hribu imenovanem Gorice, ležijo pobiti Šoštanjčani, ki so jih vojni zmagovalci želeli čisto preprosto izbrisati iz našega spomina.

Vemo, da se sprava s pogrebno slovesnostjo pobitih v Kočevskem Rogu ne končuje, temveč šele začenja. Sprave ni brez popolne resnice, do te resnice pa je še dolga pot. Pri odkrivanju bomo prišli do najrazličnejših grozot, ki so bile storjene ljudem že po končani vojni in verjetno ni

občine v Sloveniji, kjer ne bi imeli takšnih grobov.

Vprašanje je, kako dolgo bodo še lahko v miru pokopani na Goricah, saj je v bližini grobov rudniška jamska vrtina, in če bi le-to locirali samo tri metre bolj severno, bi bila to vrtina v grobišče 23. maja 1945 postreljenih Šoštanjčanov.

Sprava je eno najtežjih in zahtevnejših moralnih dejanj. Zahteva velik osebni napor in zavestno odločitev, veliko politične zrelosti, veliko mero strpnosti in medsebojnega spoštovanja.

Na začetku mojega zbiranja podatkov so bili ljudje do mene zelo nezaupljivi, bilo jih je strah. Bolj ko se nam je bližala slovenska pomlad, lažje sem prihajal do podatkov, jih preverjal.

Ustreljeni so bili 23. maja 1945 med 23. in 24. uro na Goricah nad

Šoštanjem. Pred tem so jih istega dne med 10. in 11. uro dopoldne s tovornim avtom odpeljali od doma. Rekli so, da jih peljejo na zaslišanje, in da se bodo kasneje že vrnil, če niso nič krivi. In potem gorje. Najprej so si morali skopati jame. Pred ustrelitvijo so bili zaprti v Grilovem hlevu, katerega danes ni več. Tod še živenci pa vedo povedati, kako so prosili, naj jih pustijo živeti, saj niso med vojno nikomur storili nič hudega. Skupaj je bilo ustreljenih 27 Šoštanjčanov.

Da bi izvedel še več, sem se oglašil tudi pri Cveti Z., ki je bila takrat zaposlena na občini v Šoštanju, ki pa se tega, da so bili v Šoštanju ustreljeni ti ljudje, ne spominja. Ve pa, da so bili nekateri Šoštanjčani takoj po osvoboditvi zaprti ter kasneje verjetno odpeljani v Celje ali drugam.

*Lojze Ojsteršek
(Z željo avtorja povzeto po NČ,
12. julij 1990)*

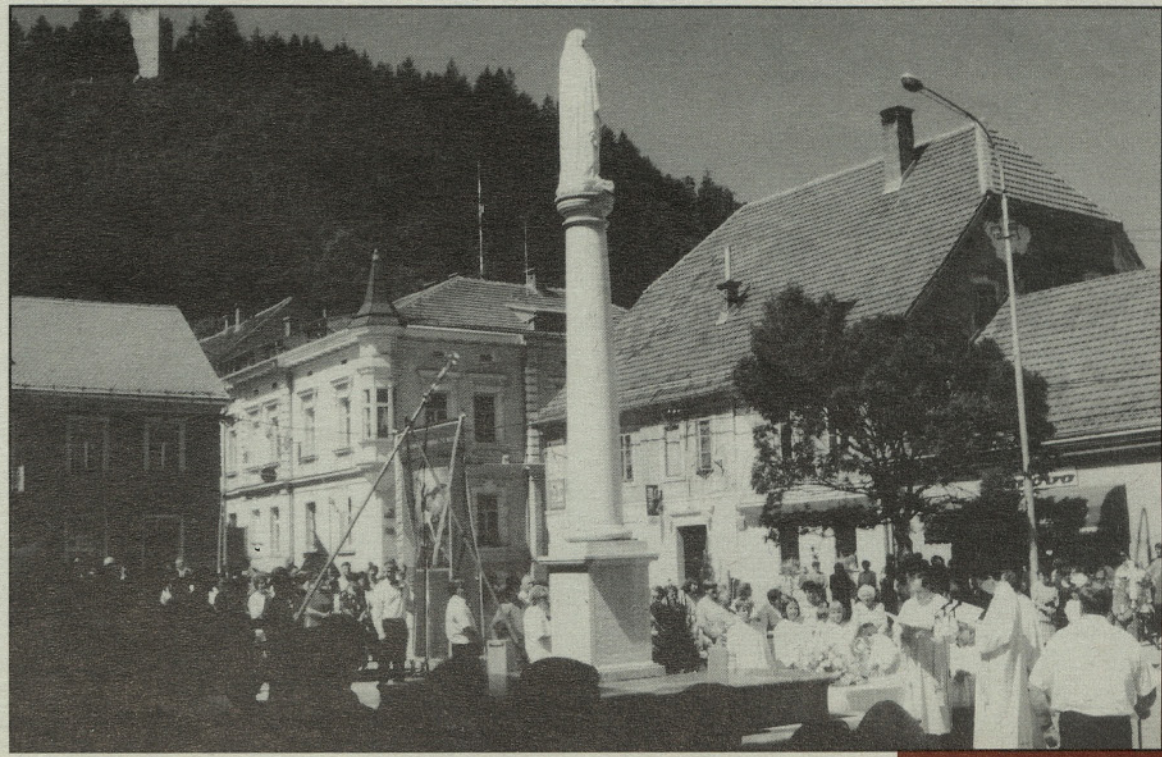

FOTO: MARJAN MARINŠEK

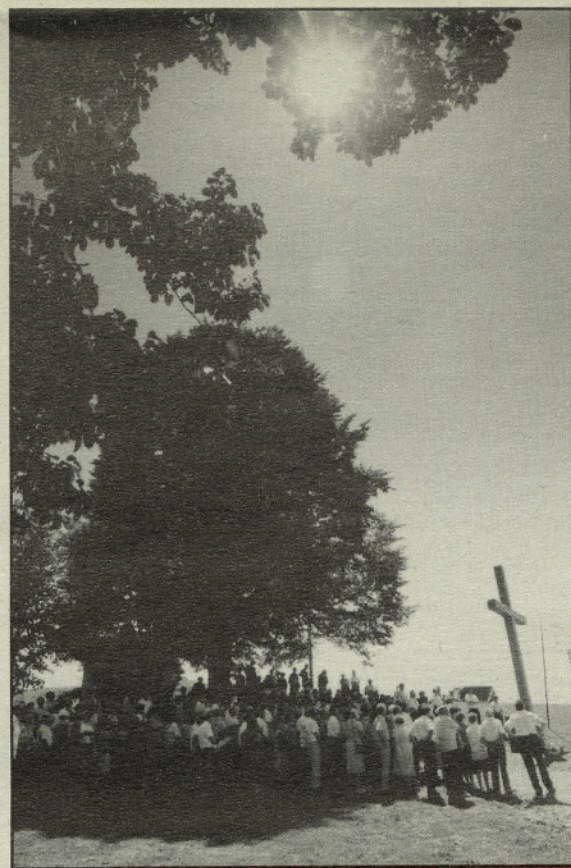

FOTO: PETER MARINŠEK

Z GORIC

*Tihi dom z Goric proti
svojo sodbo nekončano,
kakor črn pič lebdi
nad slednjo dušo neoprano.*

*Veter strele še raznaša,
krike padlih duš zgroženih,
čuk pa v mraku oponaša
grozne prošnje postreljenih.*

*Niti kamna, križa ni,
kot, da zemlja nič ne krije
kakor, da le dež, ki lije*

*bil sodnik bi ovaduhom,
vse pa s tankočutnim sluhom
zgodovina razjasni.*

Peter Radoja

USTRELJENI OBČANI(-KE) ŠOŠTANJA PO VOJNI 1945

Ivan Erhart	zasebni sedlar in tapetnik
Rudolf Ferder	zasebni mesar
Ivan Florjančič	zasebni trgovec
Fani Grudnik	gospodinja
Karel Hofer	delavec
Ivan Jelen	strojevodja
Friderik Kajba	zasebni urar
Alojz Koje	zasebni vrtnar
Anton Kosi	zasebni trgovec
Marko Novak	uslužbenec
Roza Orel	zasebna gostinka
Edmund Petan	voznik
Jozefina Petan	gospodinja
Neli Peunik	uslužbenka
Ivan Pirmanšek	zasebni trgovec
Kristina Pirmanšek	zasebna fotografinja
Ivan Pleteršek	trgovec
Gvido Premelč	zasebni trgovec
Franc Roglovitz	uslužbenec
Jože Skornšek	trafikan, invalid
Rudolf Tičer	zasebni krojač
Ferdinand Vasle	delavec
Franc Virbnik	zasebni krojač
Franc Zelič	zasebni klepar in vodovodni inštalater
Marija Zelič	gospodinja
Štefka Zelič	zasebna učiteljica klavirja

Spisek je sestavil Detlef Tičer.

FOTO: PETER MARINŠEK

Ob koncu sezone

Pestro sezono 1994/95 je Šaleški oktet zaključil z več nastopi. V maju smo peli na otvoritvi nove spominske sobe ob 50-letnici podpisa kapitulacije v Topolšici. Ob koncu

meseca smo na predvečer 4. kongresa SDSS v hotelu Vesna s pesmijo pozdravili goste kongresa in predsednika Janeza Janšo. V juniju smo sodelovali na otvoritvi prostorov Krekove banke v Kajuhovem domu. Tudi letos smo se udeležili proslav ob 3. juliju, prazniku

rudarjev. Letos praznuje Premogovnik Velenje 120 let izkopavanja premoga, zato je bila prireditev z naslovom "Okteti rudarjem" še toliko bolj slavnostna. Po posameznih nastopih smo zapeli še združeni okteti. V Šaleškem oktetu pojejo (od leve

proti desni): Simon Gorišek in Boštjan Oštir prvi tenor, Maks Cigale in Janez Oštir drugi tenor, Alojz Kajba, Marko Meža in Miro Perovec bariton, Rudi Pirečnik in Janko Movh bas.

MiP

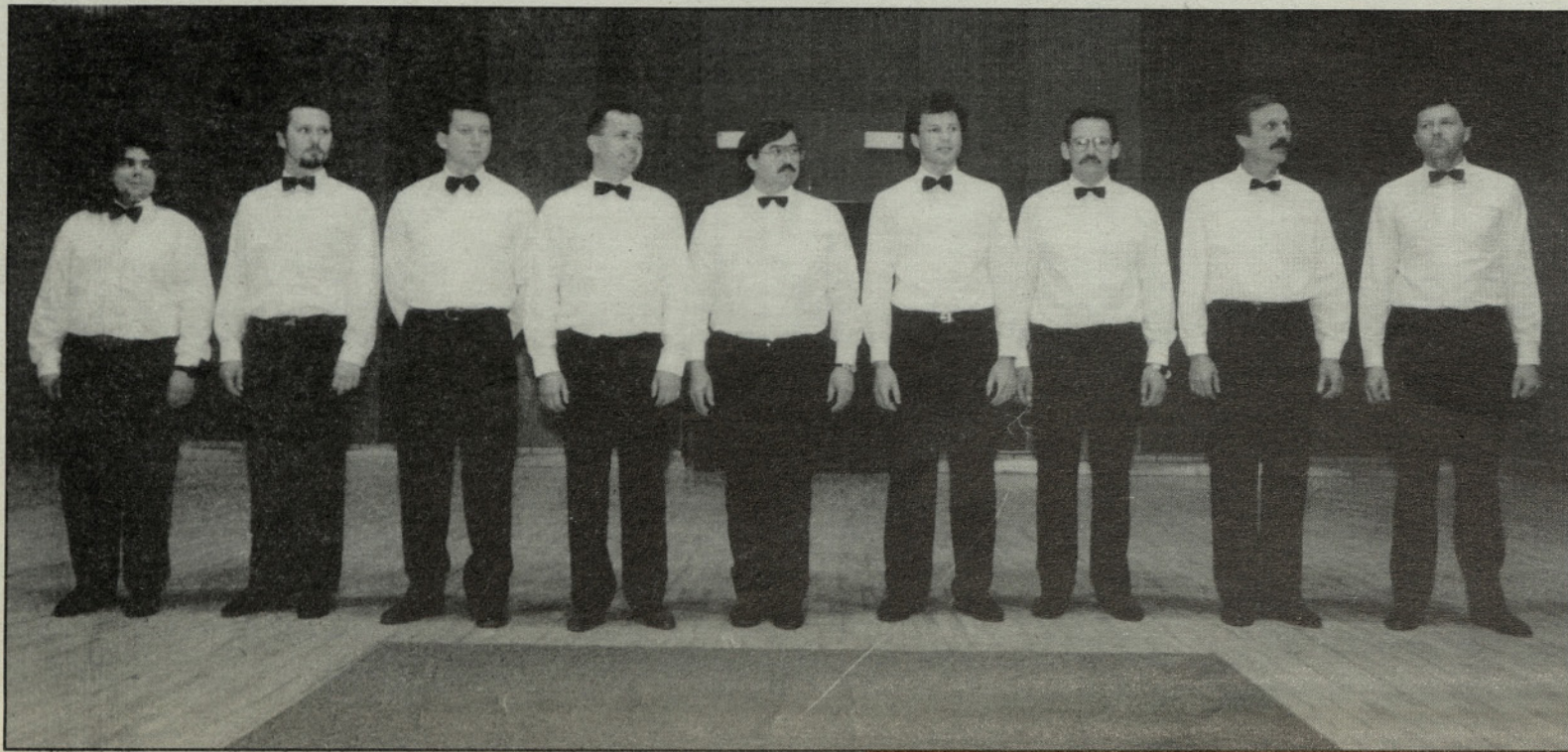

FOTO: LOJZE OJSTERŠEK

ŠOŠTANJSKE MAŽORETKE

Verjetno je že marsikdo opazil, da se je v prvih mesecih lanskega leta v Šoštanju osnovala mažoretna skupina. Glavni pobudnik te dejavnosti je bil gospod Viktor Živkovič, predsednik Pihalnega orkestra Zarja Šoštanj, pod katerega tudi spadamo. Ker je mažoretna dejavnost zelo privlačna, se je vanjo včlanilo veliko deklet. Število pa se je kmalu zmanjšalo

za več kot polovico. Na to je vplivalo predvsem trdo delo in nepotrpežljivost deklet, saj na začetku nismo znale čisto nič. Mnoge so mislile, da bomo postale mažoretke kar čez noč. Mažoretke, ki še vedno vztrajamo, vadimo pod vodstvom Ksenije Urbanc, ki je naša članica, hkrati pa nas neprestano nadzoruje in uri. Glavno koreografsko besedo pa ima gospa

Ivica Knaus, ki zahteva veliko discipline in trdo delo. Gospa Ivica prihaja k nam iz Ljubljane enkrat tedensko; ko pa se bliža pomemben nastop, si vzame za nas še kakšno uro več. V letu in pol smo naredile kar veliko. Imele smo že veliko nastopov. Pred kratkim smo s Pihalnim orkestrom gostovale tudi v Avstriji, kjer smo bile deležne velike gostoljubnosti.

Naši zastavljeni cilji za prihodnost niso skromni, zavedamo pa se, da bo potrebno še veliko vaje in trdega dela, da bomo uspešne mažoretke. Vse vas pa vabimo na naše prihodnje nastope, kjer boste lahko sami presodili in ocenili, kaj znamo.

Mažoretna skupina Pihalnega orkestra Zarja Šoštanj

FOTO: PETER MARINŠEK

ZNANI OBRAZI

VALENTIN HEINDL

Skoraj ne poznam prireditev narodnozabavnega značaja v Sloveniji, kjer ne bi s svojimi znanimi petelinčki peštril programa naš rojak - rojen Šoštanjčan, kot rad tudi sam poudari - Valentin Heindl.

Pot do njega je bila v pričakovanju polne mere humorja, zbadljivk, predvsem na račun njegovih petelinčkov. Kot sam pravi, ne klujuvajo in niso ženskam nevarni, saj so rezani.

"Gospod Heindl, vaši petelinčki so znani po celi Sloveniji kot zaščitni znak dežele, katere prebivalci radi pojejo. Predvsem pa se radi postavljajo pred množicami, da ne rečem kokoškami. Vendar segajo vaši začetki daleč nazaj. Za vami je precej trdega dela, s katerim ste se uveljavili na slovenski narodnozabavni estradi. Kdaj se je vse skupaj sploh pričelo?"

Valentin Heindl

Leta 1984 je bila v Mariboru "Lojterca domačih". Ker me tovrstne prireditve zelo privlačijo, sem se odločil, da se tega festivala ne bom udeležil zgolj kot obiskovalec, ampak bom poskusil za to prireditev narediti spominček. Nekaj podobnega sem že videl po avstrijskih izložbah, pa sem se hitro lotil dela in po nekaj desetih "petelinih invalidih" je nastal izdelek, ki bi že bil vreden naziva "izvirni spomin". Takšen razvoj oblikovanja je trajal nekako eno leto. Nato sem zasledil razpis Nedeljca za Osino podoknico. Tu sem videl svoje mesto s petelinčkom na lestvi. Ko sem se prvič pojavil z izdelkom na "Podoknici" sem bil še nekoliko skeptičen glede kvalitete. Ko pa sem opazil, da se moj petelinček na okrašeni lestvi neprimerno bolj šopiri od podokničarja Franca Pistotnika, ki se mu pred vsako "kokoško" tresejo noge, sem se s hrabrostjo priporočil ekipi Nedeljca, da me vzamejo za svojega, kar se je tudi zgodilo. Poklicali so me v Ljubljano, kjer sem svoje izdelke predstavil in jih na Gospodarski zbornici tudi potrdil kot zaščitni spominček v Sloveniji. Sedaj imam za sabo že čez 50 prireditev. Našel sem tudi svoje mesto v knjigi z naslovom "Pa po lojterci gor" ki jo je izdal Nedeljski. Bil sem gost prekatere oddaje na TV, med njimi Galičeve Po domače, kjer sem delal petelinčke v živo. "Petelinji" pa sem se tudi v oddajah Veselo v Kamnik, Video meh, na Marjanec, v Slakovi oddaji "Pridi gledat, boš videl, kaj dela Dolenjc", na srečanju gasilskih zborov ter na Orfejkovi paradi večglasnega petja s spremljavo frajtonarce na Ptuj in še in še.

Sedaj je moj petelinček že tako priznan, da delam samo še po naročilu, pa še to mi komaj uspeva.

"Kaj pa veseli dogodki, ki jih je ob vašem delu verjetno obilo?"

Valentin Heindl

Ja. Predvsem se rad spominjam, da sem bil takorekoč glavni krivec za podoknico v Šoštanju, ki je bila zame ena najlepših. Na to podoknico sem vabil Pistotnika skoraj dve leti. Prepričeval sem ga, da v mojem rojstnem kraju, kjer sem živel prvih 18 let, sedaj pa sem se vanj spet vrnil, rasejo resnično "lepi cvetovi". Pri nas je ta cvet sinonim triglavskih jezer, to je Zinka Kostajnske. Moram pripomniti, da sem nekaj časa živel v Velenju, vendar me Velenjčani nikoli niso vzeli za svojega, saj sem jo tudi po nakupih pobrisal kar v Šoštanj. Tu se sedaj spet počutim kot pravi mešan in sem pripravljen za kraj, ki me spoštuje, narediti vsako delo.

Veseli dogodki? Eden takih je tudi ta, da podokničar venomer ponavlja, da "ko pogleda mene, ugotavlja, da si je Slovenec besedo lakota izmislil". Hudomušno pa mi tudi včasih doda, da delam peteline za humanitarne namene, se pravi, da napolnim družinski proračun. Da temu ni tako, dokazem vedno, ko vse dobroto pogrnjenih miz na podoknicah varno shranim v svoji "hobenček" za lastne potrebe.

"Sliko vašega petelina - gasilca smo objavili v 2. številki našega Lista. Kakšen pa bi bil opis vašega izdelka bralecem, ki ga še niso videli?"

Valentin Heindl

Osnova je iz lipe in naravnih materialov, se pravi iz simbola slovenstva.

FOTO: PETER MARINŠEK

En izdelek delam okoli 15 minut in manj. Največji petelinček, velik 1,3 m, se nahaja v Gasilskem muzeju Valenci v Velenju. Naredil

pa sem jih že nekaj tisoč.

"Kaj pa načrta za prihodnost?"

Valentin Heindl

Poln energije, nameravam sodelovati še naprej povsod, kamor me bodo povabili. Želim urediti razstavo svojih petelinčkov, kokošk, vprej in vseh različnih mojega dela v Šoštanju. Odzval se bom na vsa povabila narodnozabavnih ansamblov, kateri so mi podarili že preko sto kaset s posvetili.

"Torej ste znana osebnost na področju narodne glasbe v Sloveniji. Gospod Heindl, čisto na koncu še eno vprašanje: Ali ste naročnik Lista občine Šoštanj?"

Valentin Heindl

Prebral, naročal in položnico takoj plačal.

Podnapis k fotografiji:

Valentin Heindl je poklonil spominek na 4. kongresu SDSS v Topolšici tudi Janezu Janši

Veselo sta hikirikala Valentin Heindl in Peter Radoja.

ŠPORT IN REKREACIJA

TURIZEM - NEPOŽETA NJIVA?

Drugo srečanje objezerskih krajev Slovenije v Velenju, 8. 7. 1995
Okrogla miza o razvoju turizma in povezovanju objezerskih krajev

Turistično društvo Velenje je pripravilo letošnje srečanje objezerskih krajev Slovenije, na katerem se je zbrala vsa smetana s tega področja. Na srečanju je sodelovalo enajst slovenskih krajev. Okrogla miza se je pričela s podelitvijo petelinov-turistov, sledila pa je strokovna razprava. G. Srečko Meh je poudaril, da je osnova za razvoj turizma v Šaleški dolini realizacija ekološkega sanacijskega programa, ki zajema očiščenje zraka, vod in zemljišč. To naj bi bila povrnitev dolga v naravi. TRC naj bi v bodočnosti sprejel do 10.000 gostov in postal s tem pomemben dobičkonosni dejavnik v občini. Vsekakor pa mora razvoj centra temeljiti na priporočilih strokovnjakov za namembnost izkoriščanja vod in proučenih možnosti za pridobitev kapitala, ki se lahko na tem prostoru zbere.

Peter Vesnjak, sekretar za turizem v Ministrstvu za gospodarske dejavnosti, je razgrnil nekaj statističnih ugotovitev, med njimi dejstvo, da je turizem najhitreje rastoča dobičkonosna panoga v svetu. Naša majhnost in raznolikost ter naravne danosti so glavne privlačnosti za pridobitev kapitala. Po nedavno izvedeni javnomnenjski anketi pa je ravno obvodni turizem najzanimivejša panoga za obiskovalce. Zaradi ekonomske učinkovitosti se v zadnjem času pojavljajo nove pobude za vzpodbujanje obvodnega turizma, prav tukaj pa uravnovešenost privat-

nega in javnega interesa omogoča izvedbo dobro zastavljene vizije na tem področju.

Iz Ministrstva za okolje in prostor RS je mag. Mitja Bricel poudaril, da gospodarjenje z jezeri nikakor ni lahko delo ali stvar posameznikov, še posebej ne na ekološki ravni. Jezero je kot živo bitje, ki se rodi, živi in lahko tudi umre, je dejal. Na to bistveno vplivajo neurejena komunalna infrastruktura in sanacije v prostoru, ki ne potekajo v smislu ohranjanja narave, velik potencialni sovražnik jezer pa je tudi kmetijstvo z uporabo kemičnih sestavin, ki jih deževnica nazadnje odplakne tudi v pritoke jezer. Žetev dohodka je torej odvisna tudi od ekološke zasnove jezer. Na koncu je mag. Bricel izrazil veselje ob spoznanju, da so strukture lokalne skupnosti in države s sanacijskim programom uspešno skočile z mrtve točke. V Pako in Velenj-sko jezero se že vrača življenje. Tako bodo v bodočnosti dani ustrezní pogoji za razvoj turizma ob in na samem Velenjskem jezeru.

Franc Potočnik iz Zavoda za prostorsko planiranje je dejal, da ima Slovenija prednost, ker zaradi svoje nerazvitosti na področju turizma še ne pozna negativnih posledic turizma. Imamo torej vse možnosti, da se jim izognemo z ureditvijo v skladu z danes znanimi svetovnimi normami ter na ta način preprečimo probleme, ki so jih drugod že spoznali in jih morajo sedaj reševati. Dejaj je še, da je njihova naloga ohranjanje prostih predelov za

razvoj turizma v smislu kasnejših usklajevanj različnih interesov glede namena izrabe prostora.

Prof. Vrhovšek je navrgel nekatera dejstva z biološkega vidika. Med drugim to, da je pri nas več kot 23.000 vrst živih bitij in se tako uvrščamo med vodilne svetovne rezervate. Poudaril je, da je vsako jezero ekosistem zase in jih je zato treba ločeno obravnavati. Naša jezera so poleg tega znana kot počivališča ptic selivk. Vse to je treba imeti pred očmi, ko snujemo turistični razvoj. Zato bi tudi pri nas, kot je v svetu že v navadi, morali izvesti klasifikacijo jezer z opredelitvijo dejavnosti. Tako bi ohranjali uravnovešene jezerske ekosisteme.

Emil Štrbenk je nato slikovito prikazal problematiko jezer v Šaleški dolini, ki so nastala v porečju Pake. Ta je bila pred štirimi leti že v IV. kakovostnem razredu. Z uspešnim potekom ekološke sanacije, predvsem z izvedbo zaprtega krogotoka za pepelovod iz TEŠ na deponijo pepela, se je stanje v Velenjskem jezeru in Paki izboljšalo, tako da se vanju že vrača življenje.

Predstavniki Premogovnika Velenje, dr. Milan Medved, je nakazal smeri nadaljnega razvoja in ureditveni načrt turističnih objektov na bregovih Velenjskega in Škalskega jezera, kjer se že sedaj pojavljajo ribištvo, konjereja, športni objekti ipd.

Predstavniki TD Most na Soči je dejal, da je njihova lokalna skupnost preko javnega razpisa naročila študijo o namenski uporabi objektov ob jezeru. Ta

investicija se sedaj že izplačuje, kraj pa je ponovno pridobil nekoč že izgubljena delovna mesta.

Pri zasnovi obvodnega turizma imajo turistična društva zelo veliko vlogo. Predstavniki TD Maribor je prisotne seznanil s podatki, da je Lent s svojo preureditvijo oživil turizem do te mere, da se na obrežju Drave zvrsti letno preko 200 prireditev. Nanje privabijo tudi preko 2000 tujih turistov, dobiček

pa po grobih ocenah znaša letno tudi do osemdeset milijonov tolarjev.

Teodor Gorogranc iz Šoštanja je razgrnil problematiko organiziranega usposabljanja turističnih vodičev. Tudi to je, po njegovih besedah, pogoj za uspešno predstavitev turistične ponudbe vsakega kraja.

Ob zaključku okrogle mize so izbrali še organizatorja naslednjega srečanja. To bo mesto Ptuj, saj bo TD Ptuj pri-

hodnje leto slavilo 110. obletnico obstoja.

Po končani okrogli mizi je udeležence v preddverju pričakala godba Zarja iz Šoštanja s prikupnimi mažoretkami, turistična društva pa so na stojnicah na Cankarjevi prikazala ponudbo in značilnosti svojih objezerskih krajev.

Peter Radoja

FOTO: PETER MARINŠEK

Kdaj bo turistično zaživelo šoštanjsko jezero?

KORENINE ODBOJKE

V 3. številki Lista me je med zanimivimi prispevki, lahko rečem z rahlo nostalgijo, pritegnil prispevek prof. Darka Meniha. Z njegovo vsebino se je začel v meni odmotavati film nepozabnega časa, ki sem ga prebil v Šoštanju, in se strnil v celoto, v stvarnost, ki je ne bom nikoli pozabil.

Strinjam se z navajanjem težav, podobne smo imeli tudi mi, odbojkaši in navdušeni navijači, ob naših igrah. Vendar pa pisec ni mogel vedeti in imeti dovolj približnih informacij o športnih dejavnostih mojega časa. Dobronamerno dopolnujem praznino, ki je z drugo svetovno morijo pretrgala našo mladost in marsikoga odtrgala od naših športnih prizadevanj.

Takratna sokolska društva so združevala mladino predvsem s telovadnimi nastopi v šolah in gostovanjih širom Dravske bano-vine. Doraščajoči in starejši člani so

uvajali športne panoge lahke atletike, kot so krogla, disk, kopje, tek na kratke in dolge proge, začelo se je igrati odbojko. Šoštanj in Velenje pa sta ljubosumno tekmovala tudi v nogometu.

Odbojka se je kot zelo priljubljen šport začela uveljavljati po letu 1932. V Topolšici jo je kot rekreacijsko dejavnost med delavci bolnišnice uvedel dr. Vladimir Vajngrl, član šoštanjske odbojarske ekipe, ki je bil na stažu leta 1950. Pri tem sta sodelovala tudi dr. Stojan Frank in njegova žena.

V Šoštanju je bil za razvoj odbojke zaslužen in delovno zagnan predvsem Bogomir Lužnik z vzdevkom Fridolin, ki je kot vojni ujetnik nemškega okupatorja leta 1942 umrl za tifusom. Na njegovo iniciativo smo pri sokolskem domu v Šoštanju splanirali teren in ga ogradili. Leš je navozila TUŠ, les za ograjo je bil z žage Hauke. Do

mreže smo menda prišli s pomočjo bogatih trgovcev Senica - Šumer, za drese so poskrbele naše mame. Za žogo smo zbrali po 50 para in če se je usnje strgalo med igro, nam je kar čez cesto priskočil na pomoč tapetnik Hans Erhart. Stalnih igralcev med počitnicami je bilo mnogo. Najboljša ekipa se je vozila s kolesi na gostovanja v Velenje, Braslovče, Slovenj Gradec, vrhunec tekmovanja pa je bil sokolski zlet v Mozirju. Tja je prispelo več deset ekip, ki so med seboj tekmovali pod vodstvom še nedavno odlikovane voditeljice telesne vzgoje in takratne načelnice sokolskega društva Pavle Troger iz Mozirja, še danes kar krepke v osmem desetletju. Nadvse borbeno pa je bilo leta 1938 na banovinskem tekmovanju v Celju. Kapetan ekipe je bil Majcen, navajam pa še ostale člane ekip, katere so igrale medsebojno, v gosteh ali kot rezerva: Maks Dvornik, Savo Žnideršič, Janko Vrabič, Dušan Mravljak, Božo Mravljak, Vlado

Vajngrl, Valter Muhovec, Zlatko Naglič, Rudi Lorbek, Karel Destovnik, Janez Platzer, Valter Galof, Pepi Kompan, Biba Roeck, Bogomir Lužnik, Herbi Končan, Stojan Zalar, Lidi Lanc, Vladko Skubin, Joco Slomšek, Ivo Rahten, Jože Podpečan, Žohar, Slavko Vrečko.

Po vojni 1945 je Herbi Končan organiziral prijateljsko tekmo še živelih igralcev šoštanjske odbojke na prostoru ob železniški progi in takratni Cvetlični ulici. To je bila moja zadnja odbojarska igra, odšel sem na študij v Zagreb.

Tako, filmski trak se je odvrtel. Vsem odbojkarjem se opravičujem, če sem jih s čimerkoli nehote prizadel s to preveč, (morda pa celo premalo), podrobno razlago odbojarskih korenin Šaleške doline.

Ivo Naglič, dr. vet. med.

K DAJ JE

● GD Gaberke prireja Praznik žetve in kruha v nedeljo, 23. 7. ob 14h.

● Kulturnica PKG Gaberke prireja tradicionalne KRAVJE DIRKE v nedeljo, 13. avgusta.

● Planinsko društvo organizira izlete:
23. 7. v Koralpe (1 dan)
6. - 8. 8. na Triglav (3 dni)
19. - 20. 8. na Dobrčo in Begunjsčico (2 dni)

N A Š I M L A D I

S L O V O O D O S N O V N O Š O L S K I H K L O P I

P O T J E K O N Č A N A ,
Z A Č E N J A S E N O V A

Razmišljam, se sprašujem, je sploh mogoče, da se mi izteka čas, prebit v osnovni šoli. Ne! Ne morem verjeti, saj se mi zdi, da ni dolgo tega, ko me je mama za roko pripeljala pred šolo s težko torbo na ramenih. Še dobro se spominjam prvih šolskih dni, kako lepo nas je sprejela in v šolski svet popeljala tovarišica Anica Ožir. Najbolj pa so mi ostali v spominu prvi dnevi na šolskih hodnikih. Saj si nisem upal iz razreda, tako sem se bal starejših, predvsem osmošolcev, ki so včasih kot veter drveli po hodnikih. S težavo sem se prebil do stranišča, kjer dostikrat nisem mogel v miru opraviti fiziološke potrebe. Pa kljub temu, lepi so bili prvi šolski dnevi, kot vsi ostali

vse do osmega razreda. Seveda so bili dostikrat tudi težki in moreči. Sedaj sem na pragu moje prve prelomnice, kjer se bo svet, vsaj tako mislim, popolnoma spremenil. V sebi čutim veselje, da sem uspešno premagal vse ovire skozi osemletko. Na drugi strani pa se je vame prikradel strah pred novim okoljem na srednji šoli v Celju. Predvsem pa, kdo bodo moji novi sošolci in prijatelji. Prvi zrelostni izpit sem opravil, a zastavil sem si še dolgo in naporno pot. Upam, da jo bom tudi uspešno prehodil. Prepričan sem, da sem s svojim trudom in trudom učiteljev zgradil trdne temelje za šolo življenja.

Tomaž Žula, 8. a

S R E Č A N J E U Č E N C E V
Z G O S P O D O M Ž U P A N O M

Bil je lep sončen dan. Sonce je zelo pripekalo in rahel vetrič je upogibal drevesa ter vsaj malo omilil neznošno vročino. Ta dan smo se srečali v Vili Široko osmošolci obeh šol v Šoštanju, ki smo bili vsa leta odlični. Ne učimo se za šolo, marveč za življenje. To je zelo pomembno, saj vsakdo misli, da se učimo zgolj za ocene, ki pa ničesar ne pomenijo. Pomembnejše je znanje. To, kar vemo mi, je kapljica, česar ne vemo, je morje. Pred nami je še nova, težja in daljša preizkušnja. Na to prijetno srečanje nas je povabil župan dr. Bogdan Menih. Udeležilo se ga je enajst učencev, dva sta bila

zadržana. Med povabljenimi so bili tudi vsi razredniki in ravnatelj obeh šol. Pogovarjali smo se o nadaljnjem šolanju in raznih drugih temah. Med prijetnim kramljanjem smo se gostili z obloženimi kruhki. Župan nam je poklonil knjigo dr. Boruta Koruna Kača in jaguar. Naposled nas je presenetil sam avtor. Na kratko nam je orisal potovanje, ki ga je popisal v tej knjigi. Izvedeli smo veliko novega. Dr. Korun se nam je tudi podpisal v knjigo, ki nam je dragoceno darilo. Učenci se zahvaljujemo gospodu županu za prijetno preživeto popoldne.

Matej Rožič

P o t o v a n j e j e k o n č a n o , p o t s e z a č e n j a

Pustinja.

Prazen prostor v tvojem sreču je čedalje večji.

Brezno, ki se je šele pred nedavnim odprlo, ti grozi s svojo veličino. Prepad, ki zazi-ja pred teboj, je treba preskočiti.

Prostor v tvojem sreču, ki so ga zapolnjevali tvoji prijatelji, je treba ponovno zapolniti, kljub temu, da se je tvoja barka ustavila na zadnji postaji, na kateri je treba izstopiti. Prijetne vožnje je konec, povratna karta v tvojih rokah je zmečkana.

Ozri se okoli sebe in se zamisli. Koliko presenečen ti lahko prinese življenje. Na križišču stoji mehak kot glina, ki se pregiba v rokah okolja. Toda ne dovoli, da drugi odločajo o tvoji usodi. Svoboden si kot ptica v letu; odloči se za pot, za katero misliš, da je zate najboljša. Pa naj bo to pot posuta z mehkim izametnimi peskom ali pa pot, ki jo zastavlja-jo ovire, ovite s trnjem. Odloči se in kreni!

Strah te je in v tvoji notranjosti je tako čudno tesno. Toda ni pomoči; pograbiš kovčke, pogledaš levo, desno in kreneš. Tvoja prava pot se je šele začela. Veliko sprememb te čaka v življenju, veliko presenečen in razočaran. Vendar ne obupaj že na začetku poti, veruj vase in v svoj trden značaj in si reci: izmogle bom. Boš videl, tvoja pot bo lažja. Pa tudi... saj ne boš sam; našel si boš nove prijatelje, ki ti bodo pomagali - če so pravi prijatelji. Bodi previden, ne imej za prijatelja vsakega, ki ti podari lep nasmeš, rdečo vrtnico ali kaj podobnega. Počakaj in spoznaj njegovo notranjost. Ne zaupaj vsakemu, prevečkrat se boš opeknel. Prevečkrat doživeti stres in razočaranje ni dobro za tvojo dušo. Pusti prevelike brazgotine v tvojem značaju in to se za nadaljnje življenje pozna.

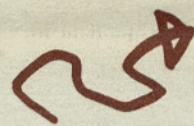
Pred tabo bo še veliko odločitev in še velikokrat bo treba na postajah prestopiti. Trden značaj bo k tvoji odločitvi veliko pripomogel. Vendar pa boš tudi starejši in bogatejši za nekaj izkušenj.

Laže boš odšel na pot kot tokrat.

Helena Vreča

O.Š. KARLA DESTOVNIKA - KAJUHA

8. a

Od leve proti desni čepijo: Mirjana Sevcnikar, Petra Podkrižnik, Marko Krivec, Boštjan Roglšek, Damjan Roglšek in Elvis Huremovič; stojijo spredaj: Vesna Spegelj, Damjana Juvan, Karmen Klanfer, Tina Vrabčič, Danela Šarčević, Franja Tamše, Bojana Lesnik, Tomaž Žula; 2. vrsta: Damjan Uranjek, Vinko Goličnik, Tomaž Skornšek, Goran Kijanovič, Mirko Andreje, Nusmir Spahić in Marko Čepelnik. Razredničarka: Danica Vitez.

8. b

Čepijo: Andrej Veternik, Srečko Stropnik, Peter Bricman, Jožek Strožič, Jožek Turinek, Ivi Plešnik, Jasmina Jelen; stojijo: Davorin Aram, Alenka Kompan, Barbara Friškovec, Beni Mlakar, Zdenka Brglez, Magda Strožič, Dijana Bečirovič, Jelena Markovič, Barbara Kumer, Nadja Ograjenšek, Gordana Ograjenšek, Nina Ledinek. Razredničarka: Jelka Koren.

8. c

Čepijo: Iris Nahtigal, Sandra Peršak, Branka Pocaajt, Natalija Kompan, Matjaž Tajnik, Aleš Škrobar; stojijo spredaj: Lidija Goltnik, Darja Sušec, Vesna Juvan, Sandra Šabanovič, Melita Mešl; 2. vrsta: Donald Abrič, Martin Medved, Peter Pirečnik, Uroš Duplišak, Stanko Anželak, Helena Vreča; 3. vrsta: Jakob Napotnik, Oki Blatnik, Tomaž Kompan, Maksi Jelenko, Maja Medved. Razrednik: Franc Petek.

8. a

Sedijo: Janez Ramšak, Tomo Flis, Maja Kotnik, Monika Slapnik, Mateja Praznik, Mateja Potočnik, Helena Dobnik, Ervin Drev; stojijo spredaj: Boštjan Jevšnik, Jani Štrigl, Lidija Ciglar, Marko Krumpačnik, Anita Sovič, Matej Rožič, Anita Mašek, Matjaž Kurnik, Boštjan Plešnik; 2. vrsta: Marko Školc, Mitja Hočevar, Kristjan Videmšek. Razredničarka: Mija Žagar.

8. b

Čepijo: Nina Napotnik, Tanja Rotovnik, Marko Dobnik, Gregor Meh, Mitja Kolačko, Tadeja Atelšek, Sonja Mikuljan; stojijo: Matevž Perovec, Maks Kvas, Robert Glušič, Matej Gjerkeš, Tilen Potočnik, Marko Kumer, Denis Švarc, Matjaž Kumer, Janez Jevšnik, Matjaž Katič, Urška Volk, Andreja Hosner, Sabina Jurkovič, Vesna Stropnik, Sonja Navodnik, Maja Čepelnik. Razredničarka: Vida Rehar.

8. c

Sedijo: Sanela Numanović, Jasna Medved, Iztok Penšek, Marjan Kotnik, Mitja Stropnik, Anita Jezernik, Polonca Kukič; stojijo: Aleš Rezoničnik, Miran Šumečnik, Drago Goršek, Gregor Jelenko, Marko Banovšek, Bojan Gavez, Primož Berložnik, Marko Plaznik, Adrijana Kadić, Mateja Miklavžina, Jožica Rihter, Tea Težak; manjka Andrej Goličnik. Razredničarka: Marica Rožič.

O.Š. BIBE RÖCKA

BREZ ROKAVIC

TOPLIFIKACIJA METLEČ TUDI V PENKU

SE MARSIKAJ GODI

Kot mnogo investicij v preteklosti, se je tudi toplifikacija Metleč izvajala precej po domače in kljub trkanju po prsih tistih, ki se danes predstavljajo kot najzaslužnejši za vse, kar je bilo dobrega v preteklosti in pozablja, da je bilo v veliko projektov vključenih veliko ljudi. Tudi pri toplifikaciji Metleč. Danes gre ljudem težko z jezika, da je eno močnejših finančnih injekcij za ta projekt zagotovil takratni sekretar za javne gospodarske zadeve g. Viktor Robnik, ki je s šolskim primerom ekološke presoje projekta, ki jo je pripravil takratni vodja odseka za varstvo okolja g. Peter Rezman (oba zaposlena takrat na občini Velenje), pridobil nepovratna sredstva iz sekretariata za okolje in prostor občine Velenje.

Kljub trkanju po prsih je pri toplifikaciji Metleč še nekaj drugih težav, ki se zdijo bežnemu opazovalcu zanemarljive, v resnici pa kažejo vso bedo pravne zaščite naših državljanov, kadar ti iščejo, kot hlapi Jernej, svojo pravico. Zgodba je poučna in na videz nerešljiva, upajmo pa vsaj to, da se v prihodnje takšni primeri ne bodo več ponovili!

22. marca letos je okrožni državni tožilec poslal pismo z naslednjo vsebino v.d. načelnici upravne enote Velenje. Iz tega kratkega in jedrnatega zapisa je jasna vsa zgodba in nemoč ipristojnih.

Tožilec piše: "Na tukajšnjem Zunanjem oddelku Okrožnega državnega tožilstva Celje se je zglasil občan F.H. in v imenu stanovalcev treh blokov v Metlečah št. 16, št. 20 in št. 24 opozoril na nepravilnosti pri gradnji in upravljanju treh podpostaj.

Nenavadno je predvsem to, da pri vseh treh podpostajah ni bil opravljen tehnični prevzem in delujejo brez uporabnega dovoljenja, ter da so v upravljanju Stanovanjskega podjetja, ne pa Javnega komunalnega podjetja Velenje. Zaradi tega so stanovalci vseh treh blokov prikrajšani oz. oškodovani, saj električno energijo

plačujejo dvakrat, prvič pri plačilu obratovalnih stroškov pri stanarini in drugič pri plačilu toplotne oskrbe, saj so črpalke podpostaj priklopljene na številce posameznih blokov. Javno komunalno podjetje Velenje pa prevzem podpostaj v upravljanje pogojuje s pomanjkljivostmi, ki jih je potrebno odpraviti. Glede na številčnost pomanjkljivosti se postavlja celo vprašanje varnosti delovanja podpostaj.

Stanovalci so se doslej obračali na številne inštitucije in tudi inšpekcijske službe, vendar do sedaj neuspešno. Ker vse tri podpostaje spadajo pod krajevno pristojnost vaših inšpekcijskih služb, ki bi tudi morale sodelovati pri tehničnem prevzemu, tega pa sploh ni bilo, prosimo za odgovor, zakaj ni bil opravljen tehnični prevzem in ni bilo izdano uporabno dovoljenje za vse tri podpostaje."

V.d. načelnice UE Velenje je okrožnemu državnemu tožilecu odpisala 20. 4. 1995 naslednje:

"... Investitor izgradnje sekundarnega vročevoda, ki je zajemalo razvod od TPP do posameznih stanovanjskih objektov pa je bila Krajevna skupnost Šoštanj, ki si je za predmetni objekt prav tako pridobila tako gradbeno dovoljenje (...), kakor tudi uporabno dovoljenje (...). Za priključitev individualnih stanovanjskih hiš, kakor tudi blokov na vročevodni sistem, je potrebno prilagoditi tudi interno instalacijo ogrevanja v objektih, kar pomeni, da je potrebno vgraditi v objekte interne toplotne podpostaje. Te preureditve so morali izvesti lastniki objektov sami in sicer pred priključitvijo objekta na vročevodni sistem. Pred priključitvijo objektov na vročevodni sistem bi si morali lastniki - bodoči odjemalci pridobiti tudi končno soglasje upravjalca vročevoda, v katerem bi bili določeni pogoji glede same izvedbe internih podpostaj, kakor tudi drugi pogoji v zvezi z dobavo toplotne energije.

Poleg tega soglasja pa bi si morali posamezni investitorji pridobiti pri

tukajšnjem upravnem organu tudi ustrezno dovoljenje za vgraditev internih toplotnih podpostaj.

Pri pregledu dokumentacije v arhivu ni razvidno, da bi si bila Tovarna usnja Šoštanj, kot takratni lastnik stanovanjskih blokov Metleče 16, 20 in 24, pridobila za vgraditev internih toplotnih podpostaj ustrezno dovoljenje, ki bi bilo osnova za tehnični pregled in izdajo uporabnega dovoljenja. Verjetno so si pridobili le soglasje upravjalca vročevoda, t.j. Komunalnega podjetja Velenje, kar je bila pogosto praksa pri starejših objektih oz. pri tistih, kjer se je vročevod napeljeval naknadno.

Vprašanje je tudi, ali so bili pri izvedbi internih podpostaj upoštevani pogoji soglasja upravjalca vročevoda."

In medtem, ko si državni organi vljudno dopisujejo in eni drugim postavljajo vprašanja, namesto da bi ukrepali vsak na svojem področju pristojnosti, ljudje še vedno dvojno plačujejo porabljeno elektriko za nekaj, kar birokratsko vzeto, sploh ne obstaja.

Poleg tega lahko nazorno ugotovimo, da so bila pri tem projektu potrebna tri različna gradbena dovoljenja: za primar, za sekundar in za interne podpostaje. Koliko predsoglasij, vmesnih soglasij in končnih soglasij je kdo med tem izdal, najbrž ni možno ugotoviti, vemo pa, da Javno komunalno podjetje Velenje teh soglasij ne daje zastoj!

Kdo vse se je pasel po denarju toliko opevanih samoprispevkov! Treba bo vztrajati na tem, da se s tem načinom socialističnega financiranja projektov, ki bi jih morali zagotavljati proračuni, enkrat za vselej konča. Tudi gornji primer toplifikacije Metleč, ki se je že prenesel na novo občino Šoštanj, kot eden iz vrste podedovanih problemov, kaže na to, da bi bil marsikateri projekt iz preteklosti namesto samovšečnega hvalisanja potreben resne finančne in strokovne revizije.

PerE

Da ne boste mislili, da so pri nas zanimive samo šoštanjske zdrahe, toplifikacija Topolšice in neurejne ceste tako rekoč sredi Šoštanja! Ne, tudi v našem ljubem Penku se marsikaj zgodi.

Penk, ki je pred mnogo leti razveseljeval ribiče, je postal odtočni kanal Šaleške doline. Ribe so poginile, stanovalci pa smo bili obdarjeni s smradom in umazanijo, ki jo je v Penk prinesla Paka. A naprezanja za ekološko sanacijo, čistilne naprave in drugi podobni projekti so premaknili stvari na bolje. Mnogi že upamo, da bodo kmalu ribe spet šame plavale v Paki, tudi proti toku. Vse to pa je še vedno povezano z ekološko osveščenostjo ljudi, ki je na zelo nizki ravni. Pa pustimo Pako; Paka je pač mrtva reka, ki ni sama kriva, da nas včasih poplavi čez in čez.

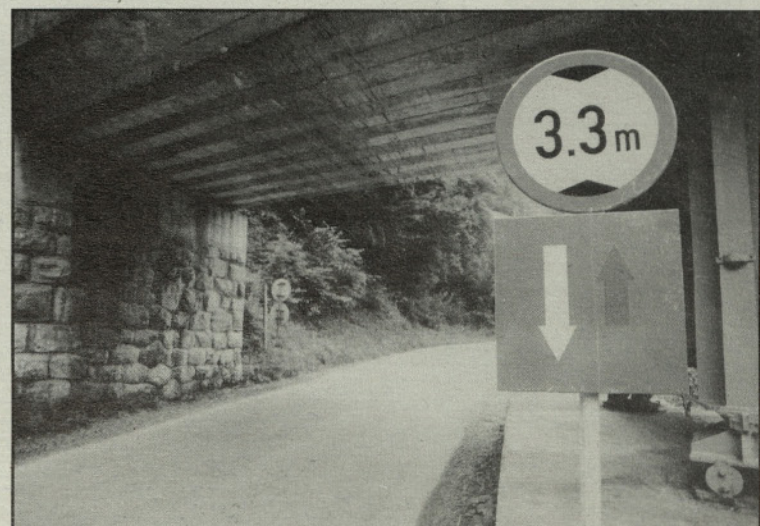

FOTO: PETER MARINŠEK

A tudi naša cesta ni več podobna cesti. Pred leti, ko še ni bilo magistrale skozi Lokovico, je ves promet veselo hrumel skozi Penk. Tovornjaki, avtobusi, avtomobili pa tudi kolesarji. No, slednji so ostali, ves drugi promet pa se je skoraj v celoti preselil na magistralo. Ampak cesta skozi Penk je ostala. Toda kakšna cesta! Vsepovsod luknje, jame, ponekod

odseki, kot da nikoli niso bili asfaltirani. Včasih res komu iz cestnega podjetja pade kakšna lopata asfalta na cesto v Penku, toda temu še zdaleč ne moremo reči redno vzdrževanje. Saj vemo, da se je promet skozi Penk res močno razredčil, toda tudi tu živimo ljudje, ki imamo avtomobile pa tudi kakšen avtobus še zatava tu mimo. Skrb za to cesto pa v celoti kažeta prometna znaka pri železniškem nadvozu. Na tej in na oni strani sporočata voznikom isto in sicer: nimaš prednosti!

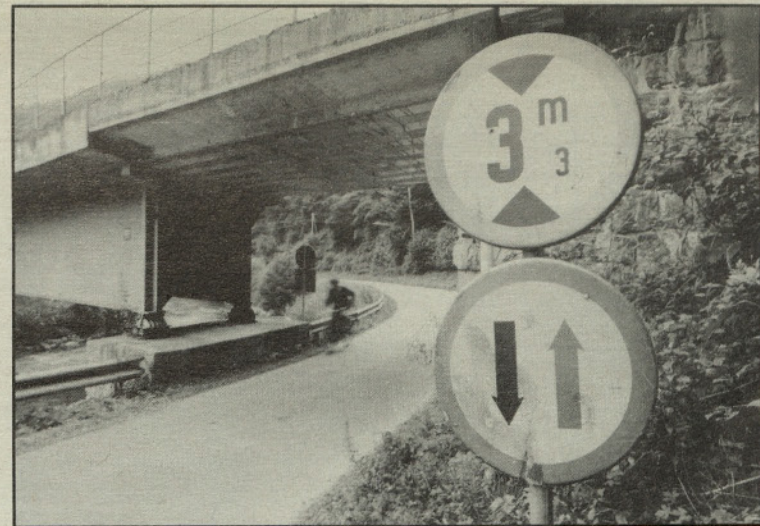

FOTO: PETER MARINŠEK

A da ne bom samo nergala.

Dobili smo vodovod. Lepo se je začelo spomladi, počasi napreduje; cevi so položene in upamo, da bo po njih tudi voda stekla. Pa bo že. Saj ljudje v Penku smo potrpežljivi, navadili smo se na smrdljivo Pako, luknjasto cesto, da imamo samo en program slovenske televizije. Celo podjetje Pup nam je obljubilo smetnjak pred vsako hišo, prav kakor v mestih. Tako bomo lahko vanje zmetali vse isorteti smeti. Tudi tiste, ki jih bomo pometli pred lastnim pragom.

Milojka Komprej
Skorno 20 a, Šoštanj

HUDOURNIK

Leta 1987 je bil kmečki kolovoz od Primorske 7 do kmeta Pušnika na Primorski 13 v Šoštanju prenovljen v cesto. Prenova je med drugim povzročila spremenjeno obnašanje desetletja mirnega in čistega studenca. Več sto kubičnih metrov zemlje, kamenja, drevnih panjev in vejevja je bilo ob rekonstrukciji ceste z buldožerjem zrinjenih v strugo studenca. Zaradi tega se je med drugim nasuto kamenje z zemljo ob deževjih včasih privalilo celo do ceste Šoštanj - Penk. Poleg tega nam je vse to kalilo vodo v hišnem rezervoarju. Na našo pritožbo je žal pokojni, cenjeni gospod Vlado Gorlov takrat zapisal, da

je bilo dogovorjeno, da se kmečki kolovoz prenovi z "delnim sofinanciranjem KS Šoštanj". Na našo poizvedbo pa je g. Natek takrat med drugim zapisal, "da zadeva ni v pristojnosti KS Šoštanj, da je v pristojnosti GG Nazarje", ter še: "KS je s svojimi sredstvi le sofinancirala ta dela, zato se ne čuti dolžna kakorkoli poškodovan teren sanirati". Toliko za takrat - leta 1987.

Šest let kasneje je moj pokojni mož predlagal KS Šoštanj sanacijo hudournika nad hišo. Šlo je le za delno odpravo trajnih posledic - tistega, kar je po prenovi kmečke ceste povzročilo spremenjeno obnašanje studenčka. To je finan-

cirala KS. Če so plačali precej oziroma preveč, kot je svet KS navedel v dopisu pred časom, zakaj delajo praviloma vedno z istim izvajalcem? Toliko k točnosti podatkov, ki so bili objavljeni v 3. številki Lista občine Šoštanj.

Pavla Rogelšek

Drage bralke,
dragi bralci

Z veseljem bomo objavili vašo mnenja, ki nam jih boste poslali.

UREDNIŠTVO

NI RES, RES JE!

Ni res, da je bil na slovnici 3. številke LISTA napačen datum samo zgoraj desno, ampak je res, da je bil napačen tudi spodaj levo.

Ni res, da je novinar Našega časa uspel slikati zastavo občine Šoštanj, ampak je res, da ni uspel napisati članka o proslavi.

Ni res, da predsednik sveta občine ni član strank slovenske pomladi, ampak je res, da se raje družijo prijatelji iz svoje pomladi.

Ni res, da v Velenju nimajo prometnih študij o Šoštanju, ampak je res, da jih g. Peter Kosi noče posoditi Šoštanjčanom.

ZA ČISTEJŠI ZRAK V ŠALEŠKI DOLINI

Redno je pričela obratovati čistilna naprava za razžvepovanje dimnih plinov na bloku 4 Termoelektrane Šoštanj

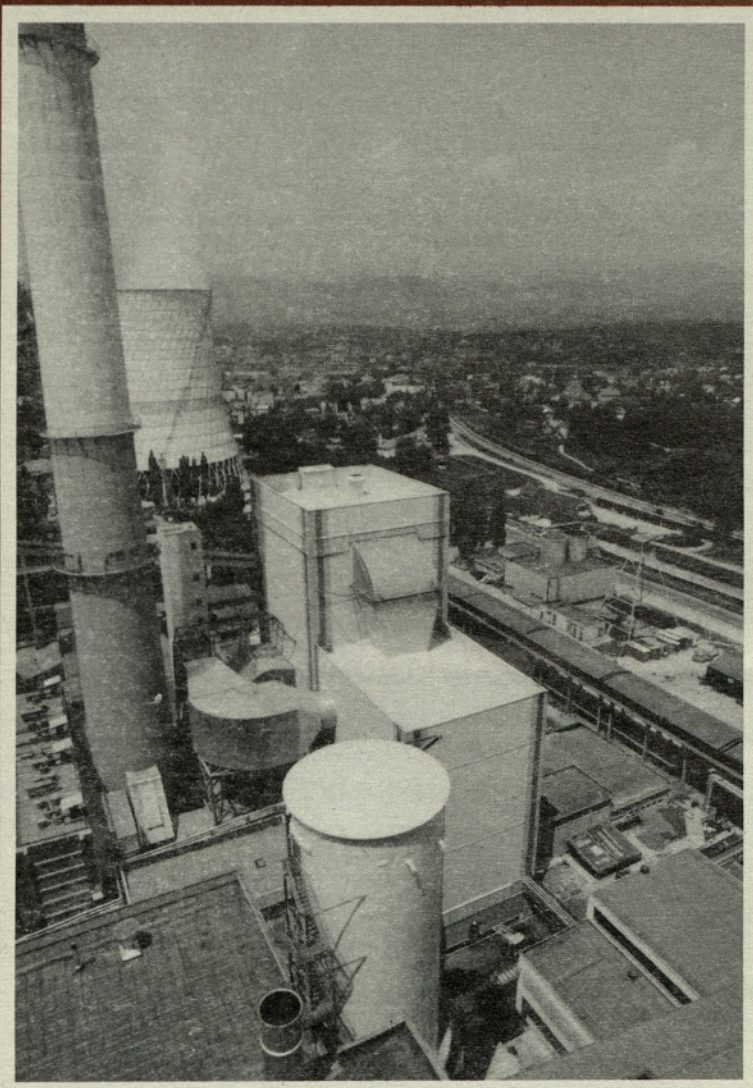
Postavitvijo razžvepovalne naprave bloka 4 je bil storjen pomemben korak k izboljšanju kvalitete zraka, kajti obratovanje prispeva k zmanjšanju emisije žvepovih oksidov iz TE Šoštanj za 30 do 35 tisoč ton letno.

Izločanje škodljivih žvepovih oksidov iz dimnih plinov je v svetu poznano že več kot dvajset let. V tem času so najbolj razširjeni postopki dosegli visoko stopnjo tehnološke zrelosti. Tako se je v svetu za izločanje žvepovih oksidov iz dimnih plinov velikih termoeenergetskih naprav močno uveljavil mokri kalcitni postopek. Poglavitni prednosti omenjenega postopka sta visoka učinkovitost in uporaba cenene absorpcijskega sredstva, to je mletega apnenca, ki je v naravi dokaj razširjen. Produkt procesa je sadra, ki jo je možno brez težav odlagati na ustrezno urejenem odlagališču. Sadra je primerna tudi za uporabo v cementni, po morebitni dodatni obdelavi pa tudi v gradbeni industriji.

Izločanje žvepovih oksidov iz dimnih plinov bloka 4 v TE Šoštanj poteka po klasični mokri kalcitni tehnologiji, kjer v eni stopnji v pralniku stolpne izvedbe potekajo vse glavne faze procesa razžvepovanja. Zanesljivost tehnologije potrjujejo obratovne izkušnje iz številnih referenčnih naprav.

Koncentracija žvepovega dioksida pri vstopu dimnih plinov v čistilno napravo znaša povprečno 6300 mg/nm³. Ali drugače: povprečna količina škodljivih snovi na vstopu v razžvepvalno napravo znaša 8000 kg(SO_x) na uro in 765 kg drugih trdnih delcev na uro.

Na vstopu v dimnik pa pri obratovanju čistilne naprave beležimo do 400 mg(SO₂)/nm³ oz. 385 kg(SO_x) na uro in 63 kg drugih trdnih delcev na uro. S tem je pri povprečni vstopni koncentraciji SO₂ v dimnih plinih bloka 4 TE Šoštanj doseženo 93,6 % izločanje žvepovih oksidov iz dimnih plinov, kar v celoti izpolnjuje načrtovane zahteve za čiščenje žvepla iz dimnih plinov bloka 4 TE Šoštanj.

Naročilo opreme za čistilno napravo je bilo izdano 18. 11. 1992, naprava pa je po zaključku preizkusnega obratovanja pričela redno delati maja 1995! Predračunska vrednost naprave je znašala 142 milijonov DEM, pri projektu pa so bili slovenski izvajalci z deli, dobavami in storitvami udeležni z 42 %. Ves investicijski inženiring in strokovni nadzor je opravila firma CEE Ljubljana, v kateri dela vrsta strokovnjakov, ki so se kalili v TE Šoštanj.

Porzeto po tiskovini:

Naprava za razžvepovanje dimnih plinov izdali: IBE in CEE Ljubljana ter TE Šoštanj

NAŠE CERKVE

CERKEV SV. VIDA NA SLEMENU

N

ajstarejši zapis o cerkvi na Slemenu najdemo v vizitacijskem zapisniku iz leta 1545. Po cerkvi je okoliški zaselek dobil ime Šentvid.

Cerkev Sv. Vida, ki je bila na novo pozidana v sedemdesetih letih 19. stoletja, so partizani zažgali v noči na 24. april leta 1945. V nekaj povojnih letih se je sled za cerkvico v Šentvidu popolnoma izbrisala. O njej govorijo le sklepni kamni, ki so vidno vgrajeni v Andrejev dom na Slemenu.

Leta 1990, eno leto pred osamosvojitvijo Slovenije, je bilo izdano gradbeno dovoljenje za zgraditev nove cerkvice Sv. Vida po načrtih arhitekta Petra Požauka.

Leta 1991 je bila cerkev zgrajena in mariborski pomožni škof dr. Jože Smej jo je blagoslovil v nedeljo, 13. oktobra. Istega dne je bil posvečen tudi nov zvon za šentviško cerkev.

V novi cerkvi je dobil mesto tudi kip sv. Vida, ki je bil rešen iz nekdanje cerkve in je imel nekaj let zavetišče v Javorju pri Sv. Joštu, zadnja leta pa v zavodenski župnijski cerkvi. Podobe novega krilnega oltarja je naslikal slikar Jože Zel. Predstavljajo pa sv. Vida, sv. Lenarta in sv. Ano. Tem svetnikom so bili posvečeni oltarji v požgani cerkvi. Na ta način se lahko novo svetišče v polni meri imenuje spominska cerkev.

Jože Pribožič FOTO: PETER MARINŠEK

ŽUPAN SPREJEL ODLIČNJAKE

28. junija je bilo lepo sončno popoldne. V Vili Široko so se začeli zbirati gosti, ki jih je povabil župan občine Šoštanj. To so bili osmošolci, ki so vse razrede končali z odličnim uspehom, njihovi razredniki in ravnatelj šoštanjskih osnovnih šol.

Ko smo se zbrali, nam je župan najprej zaželel dobrodošlico, nam čestital in izrekel nekaj lepih besed ter pohval. Kasneje se nam je pridružil še gospod Borut Korun, avtor knjige Kača in jaguar, ki smo jo prejeli za nagrado, in nam povedal nekaj več o svojem delu. Nato smo se pogovarjali o naših načrtih za nadaljnje šolanje in se hkrati pogostili.

Ta sprejem nam veliko pomeni. Da ga ne bi pozabili, smo se tudi fotografirali.

Anita Mašek

FOTO: FRANJO MAŠEK

Osemkrat odlični so bili: Petra Podkrižnik, Nina Ledinek, Oki Blatnik, Maksi Jelenko, Tomaž Kompan, Maja Medved, Helena Vreča, Anita Mašek, Matej Rožič, Maks Kvas, Urška Volk, Sabina Jurkovnik in Saela Numanović. Tudi v prihodnje jim želimo veliko petic!

N A R O Č I L N I C A

NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

IME _____ PRIMEK _____

NASLOV _____

LETNA NAROČNINA: 1000 SIT

NASLOV: LIST OBČINE ŠOŠTANJ, p.p. 4, 63325 Šoštanj

Izdaja: OBČINA ŠOŠTANJ • Naslov: Trg svobode 12, tel.: (063) 881-396 • Trg svobode 12, p.p. 4, 63325 Šoštanj • V.d. odgovornega urednika: PETER REZMAN • Urednik fotografije: PETER MARINŠEK • Oblikovanje: MARKO MARINŠEK • Lektoriranje: URŠKA MENIH • Tisk: MARGINALIJA d.o.o.

Po mnenju Urada vlade RS za informiranje št.: 4/3-12-177/94-23/36 spada List občine Šoštanj med proizvode iz 13. točke tarife številke 3 prometnega davka.